bobo

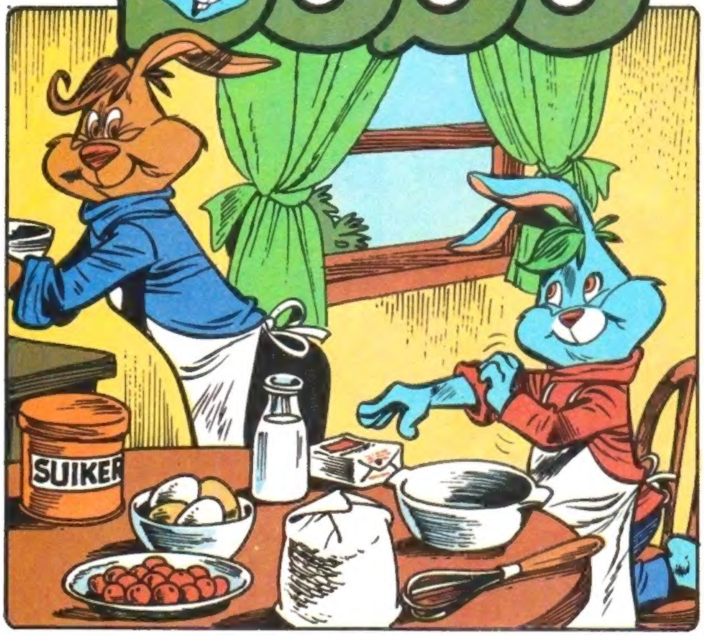
leuk en leerzaam

Nr. 21
losse nummers f 1,30
België 21 F.

Kleutertje Knutsel
Poppenkast-
poppen
1

Bobo

Morgen is oom Slokop jarig. En Bobo mag van mama een taart voor hem bakken. „Ik heb ZO vaak gekeken," zegt Bobo, „ik weet best hoe het moet!" Mama zet alles wat hij nodig heeft voor hem klaar.

„Zo!" denkt Bobo. „Nog even goed roeren en dan is het klaar. En het beslag is precies dik genoeg. Nu in de taartvorm!" Maar Bobo heeft iets vergeten! De suiker! En de pot staat vlák voor zijn neus!

„Heb ik niets vergeten?" Bobo krabt achter zijn oor, terwijl hij diep nadenkt. Maar... zijn hand zit vol beslag! En even later zijn oor ook!

„Even denken..." Bobo krabbelt nog eens achter zijn oor. „Ja, alles zit er in!" Nog steeds ziet hij de suikerpot niet...

Boemsi moet ontzettend lachen om Bobo. Die weet niet, hoe raar hij er uitziet met zijn stijve oortjes. „Je lijkt de Paashaas wel!"

oom Slokop is jarig

„Blijf er nu van af!" lacht mama, als Bobo aan zijn oren voelt. „Je maakt het steeds erger! Ik zal je straks wel wassen. Nu eerst de taart!"

Zo. De taart staat in de oven. „Blijf af!" roept Bobo ineens. Boemsi heeft bijna alle kersjes opgesnoept. „Die zijn om de taart van oom Slokop mooi te maken!" roept Bobo kwaad. Ineens ziet hij de suikerpot. „O mam! Ik heb de suiker vergeten!" roept hij geschrokken.

In plaats van kersjes mag Bobo de taart met ananas versieren. „En als we er lekker veel poedersuiker over strooien," zegt mama, „wordt de taart ook zoet genoeg." Oom Slokop vindt de taart práchtig!

Hij heeft er bést trek in. „Bobo heeft er wél stijve oortjes van gekregen," zegt Boemsi. Maar aan Bobo's oren is niets meer te zien. Ze zijn weer keurig schoon. „Lekker zoet is die taart!" zegt oom Slokop...

Jip en Janneke

Eerste aardbeien

verteld door Annie M. G. Schmidt

getekend door Fiep Westendorp

In de tuin bij Jip staan aardbeien.
Mogen we ze plukken? zeurt Jip de hele dag.
Hè nee, jongen, zegt moeder. Je ziet toch dat ze nog niet rijp zijn.
Wanneer zijn ze rijp?
Als ze rood zijn, zegt moeder.
Jip en Janneke gaan iedere ochtend kijken. En iedere middag ook. Ze vinden dat het veel te lang duurt. De aardbeitjes zijn wel een klein beetje rood. Maar nog lang niet helemaal.
Ze worden noooooit rijp, zegt Jip boos.
Dat komt, zegt moeder, omdat jullie veel te vaak gaan kijken. En omdat jullie er echt op zitten te wachten. Dan duurt altijd alles lang. Jullie moeten wat anders doen. En jullie moeten twee dagen niet gaan kijken naar de aardbeien.
Gaat het dan vlugger? vraagt Janneke.
Dan gaat het vlugger, zegt moeder.
Goed, zegt Jip, dat doen we dan.
En ze gaan paardebloemen plukken. En ze maken van de paardebloemen een ketting.
En ze gaan de viooltjes begieten in de tuin.
En de volgende dag gaan ze in de wei spelen bij boer Jansen.
En dan wéér de volgende dag zegt moeder: Hoe zou het toch met de aardbeitjes zijn?
De aardbeitjes! gilt Jip. Kom mee, Janneke.
Ze hadden de aardbeien helemaal vergeten.
Nu rennen ze de tuin in. En Jip komt terug met een handvol.
Kijk eens, roept hij. Helemaal rood.
Janneke heeft ook een handje geplukt. Mooi hè? zegt ze opgewonden.
Wat is dat vlug gegaan, he moeder?
Dat komt, omdat je er niet meer naar gekeken hebt, zegt moeder. En omdat je er niet op hebt zitten wachten. Maar je mag ze niet in de suikerpot dopen, kinders! We zullen ze netjes wassen en dan op een bordje doen.
O, wat lekker. De eerste aardbeien. Zo uit de tuin. En zelf geplukt!

Tekst: Jacques Vriens Tekeningen: Ivo de Weerd

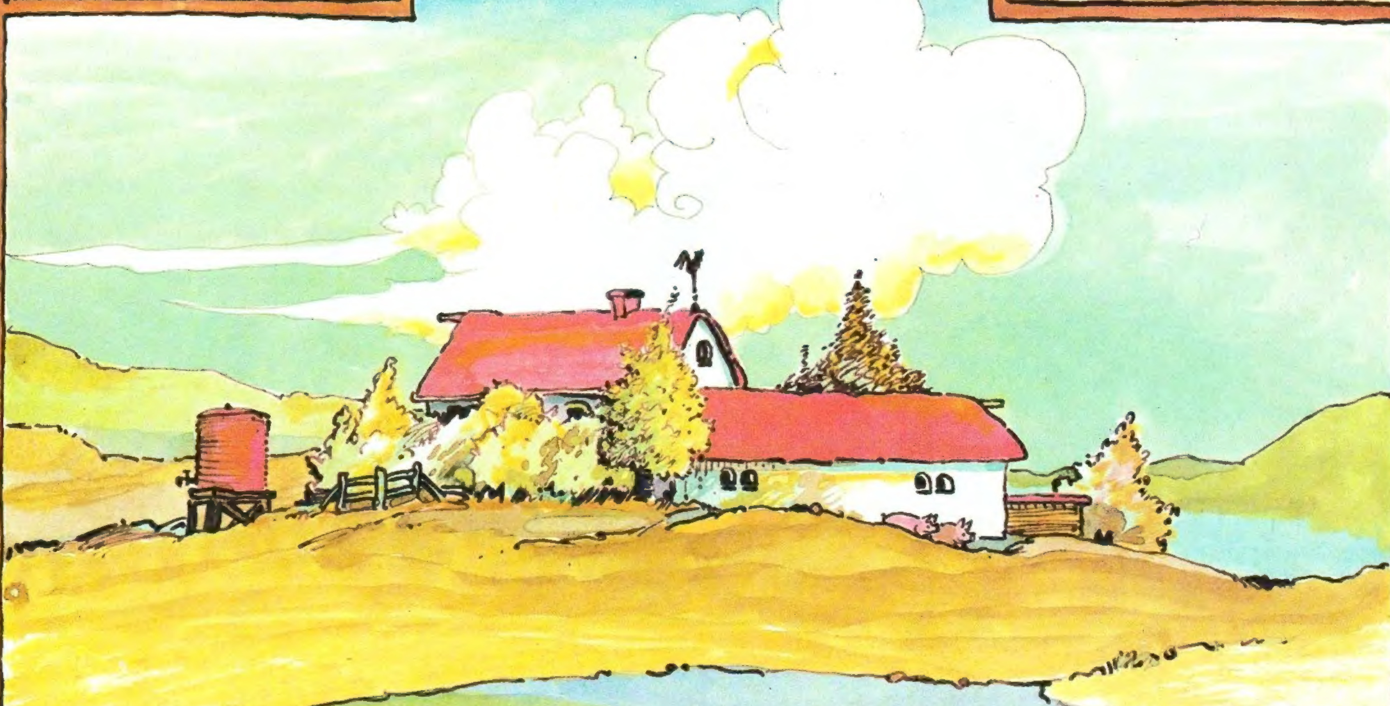

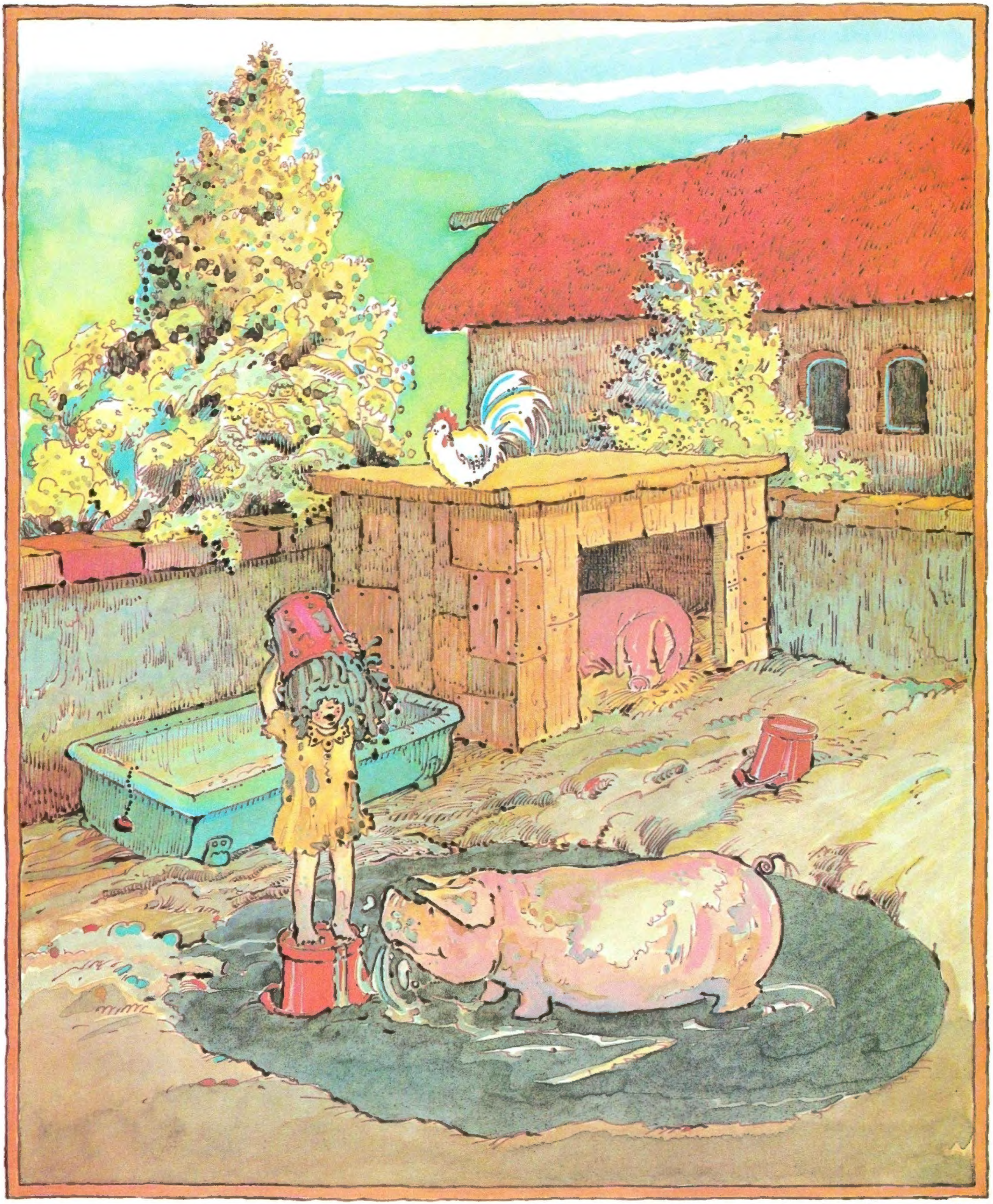

Vriendjesdier

Ik wil als vriend
een varken.
Op zondag ga ik bij hem spelen,
in mijn mooiste jurk,
en dan gaan we
samen
modderen.

Tatutatutatupieieieiepp krrrkrrrpssstt

,,Blussen, wat je kan, alles staat in vuur en vlam!'' Zelfs de brandweerauto fikt. ,,Redden wat er te redden valt!'' De brandweermannetjes krijgen het er warm van. Er is geen spuiten aan. Want de brandslang is zo lek als een gieter. Inpakken en wegwezen maar!

Eerlijk gedeeld

Petra heeft van de buurvrouw een hele grote doos gekregen. Er zit wat karton en piepschuim in. Je weet wel, dat spul waar je sneeuw mee kunt maken.
Petra heeft hem naar de achtertuin gesleept en haalt Evelientje af. Met zo'n doos kunnen ze heerlijk spelen.

„Kijk," legt Petra Evelientje een kwartiertje later uit, „deze grote doos is onze hut. Wij zijn Eskimo's. Die wonen in Groenland. En nu moeten we eerst een heleboel sneeuw maken met piepschuim. Zo, zie je wel?"
Petra wrijft twee brokken piepschuim tegen elkaar waardoor er allemaal kleine witte stukjes vanaf komen. Net sneeuw, alleen een beetje anders.
Evelientje vindt het prachtig. Ze gaat ook sneeuw maken. Al gauw ligt de tuin vol witte stukjes en lijken Petra en Evelientje meer op ijsberen dan op Eskimo's.

Net als Petra vindt dat ze genoeg sneeuw hebben en kunnen gaan spelen, komt Petra's vader thuis. Hij vindt die sneeuw niet zo leuk als Petra en Evelientje. „Wat een troep hebben jullie hier gemaakt," bromt hij. „Ga alles maar netjes oprapen. Ik kom zo kijken hoe jullie het hebben gedaan."
„Wij wilden net Eskimootje gaan spelen en nou mag het weer niet," bromt Petra terug.
„Je mag best Eskimootje spelen, maar zonder sneeuw," zegt vader. Daar vindt Petra niks aan. Ze begint de „sneeuw" op te ruimen en bedenkt intussen een ander spelletje.

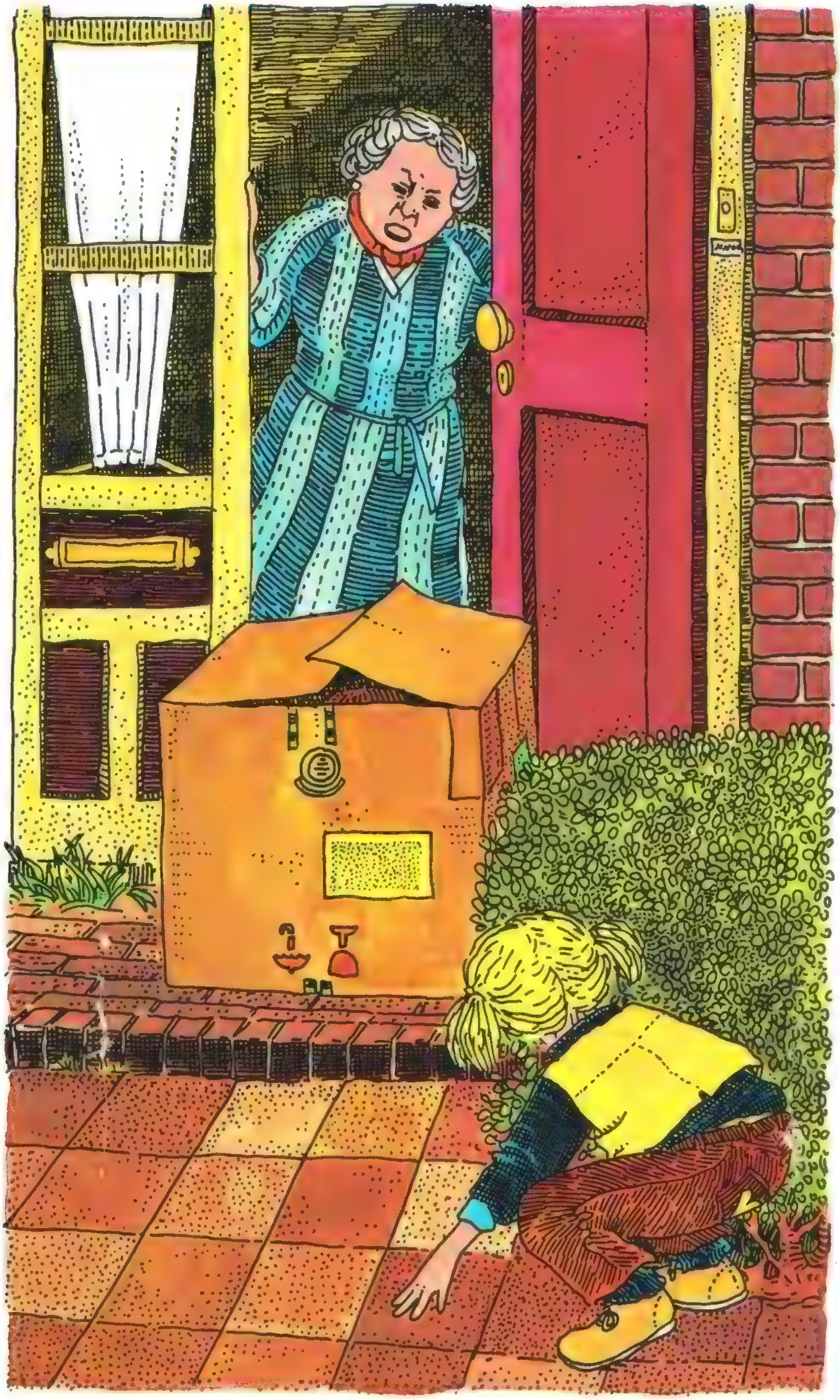

Als alle grote stukken piepschuim in de vuilnisbak liggen zegt Petra: „Ik weet iets leuks. Ik kruip in de doos en dan moet jij mijn vader halen om te laten zien dat we klaar zijn. En hij weet natuurlijk niet dat ik in de doos zit en dan maak ik hem aan het schrikken, ja?"
Eigenlijk durft Evelientje Petra's vader niet goed te halen, maar ze doet het toch omdat ze het zo'n goeie grap vindt. Verlegen stapt ze de kamer in en zegt zacht: „Meneer, we zijn klaar."
„Goed zo Evelientje, ik kom kijken." Petra's vader loopt meteen met haar mee naar de tuin.

„Hm, dat gaat wel," zegt hij als hij naar het gras kijkt. „De grote stukken zijn in ieder geval weg. Waar is Petra trouwens?" Evelientje lacht. Ze houdt haar mond stijf dicht en haalt haar schouders op.
„Boe-oe!" klinkt het uit de doos. „Ik ben het spook in de doos. Geef ons gauw een snoepje want anders... dan gebeurt er nog wat." „Help, help!" roept vader lachend. „Ja spook, jullie krijgen een snoepje voor het opruimen. Kom maar te voorschijn."
Dat was prachtig! Petra wil die grap nog wel eens uithalen. „Zullen we het bij de buurvrouw doen? We zetten de doos voor de deur en ik ga er in zitten. Jij belt aan en dan verstop je je gauw. Als de buurvrouw open doet zeg ik weer dat ik een spook ben die snoepjes wil." Evelientje vindt het prima.

En zo gaan ze samen op stap. De buurvrouw vindt het een leuke grap en geeft ieder een biscuitje. Ze doen het ook bij meneer De Lange, die daarnaast woont; hij moet er erg om lachen en geeft een reep. „Eerlijk delen hoor," zegt hij.
Nu staat de doos voor de deur van

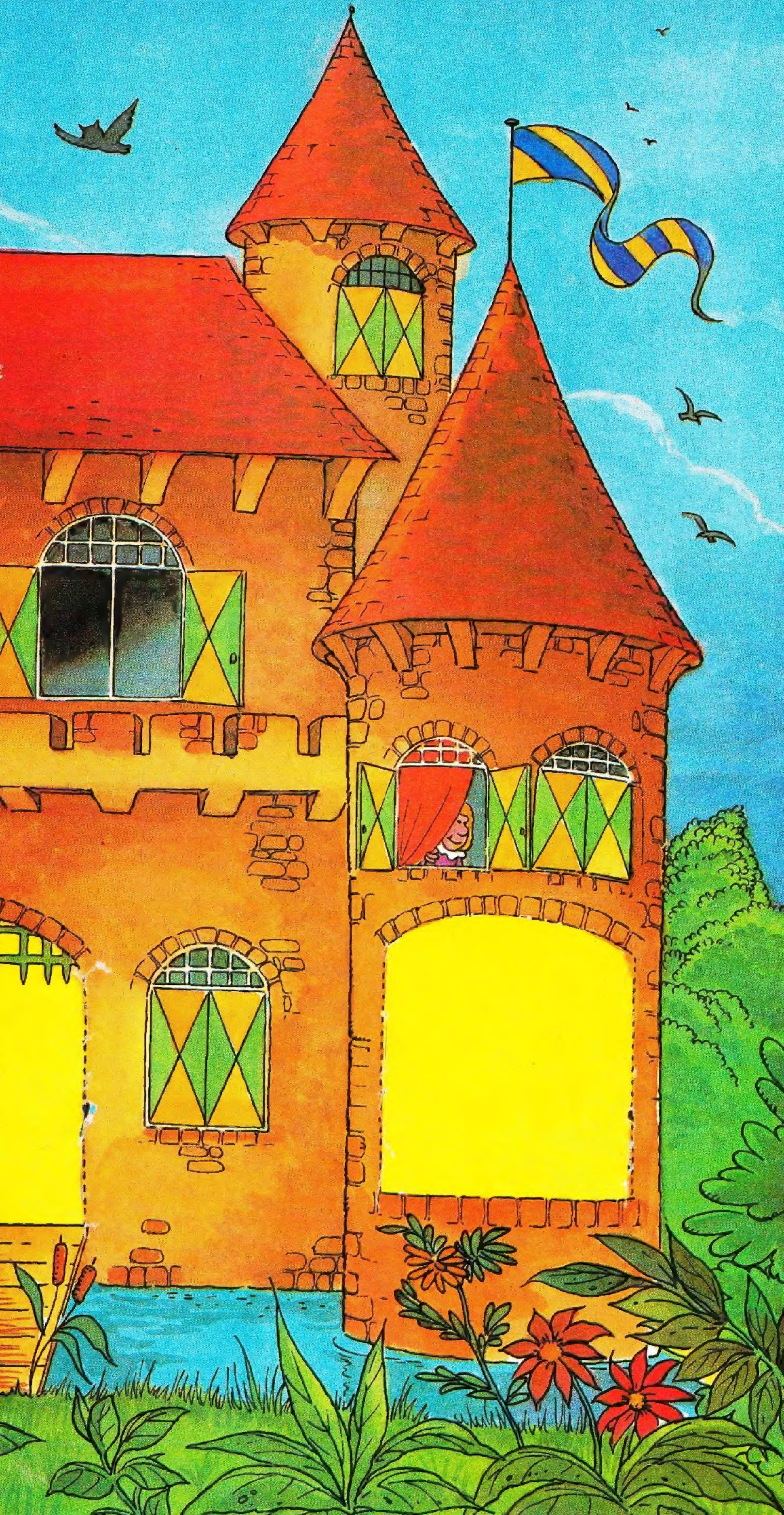
Tekst: Augusta van Stipriaan-Verburg
Tekening: Monica Maas

mevrouw Knol. Petra duikt weer weg in de doos, Evelientje belt aan en verstopt zich achter de heg. Er wordt niet open gedaan.
Petra steekt haar hoofd uit de doos. „Misschien is ze niet thuis," roept ze naar Evelientje. „Kijk even door het raam."
Evelientje doet wat Petra zegt. Ze ziet dat mevrouw Knol op haar stoel zit te slapen. Ze zullen dus iets langer op de bel moeten drukken zodat ze wakker wordt.
Mevrouw Knol schrikt even op uit haar slaapje maar ze heeft geen zin om open te doen. Ze wil lekker doorslapen. Maar dat zal moeilijk gaan want onze spoken geven de moed niet op. Ze blijven bellen en bonzen op de deur.

Opeens vliegt de deur open en boos roept mevrouw Knol: „Wat is dat voor een gezeur! Welke brutale aap blijft zo lang doorbellen?!" Petra schrikt ervan; ze durft niets meer te zeggen. Mevrouw Knol ziet nu de doos staan. Ze doet hem open en vindt Petra. „Ben jij die zeurpiet?" vraagt ze nijdig. Petra schudt haar hoofd. „Ik ben het spook in de doos en ik wil een snoepje," zegt ze zonder erbij na te denken.
„Een snoepje? Een pak voor je broek zul je bedoelen!" De boze mevrouw Knol geeft Petra een stevige tik en gooit de deur dicht.
Petra begint te huilen maar Evelientje, die achter de heg toe heeft zitten kijken, schiet keihard in de lach. Die rare Petra ook, die aan zo'n boze mevrouw Knol een snoepje vraagt... hahaha!
Petra wordt heel boos op Evelientje. Ze geeft haar een pets. „We moesten de snoepjes eerlijk delen, maar de klappen ook," zegt ze erbij.
Daar moeten ze allebei weer hard om lachen.

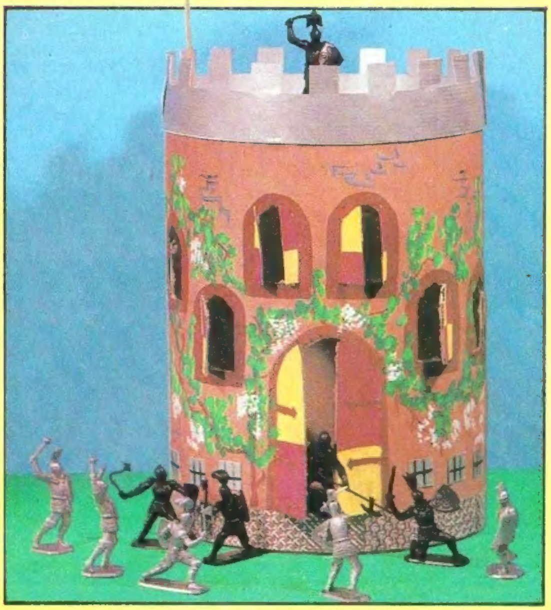

De ridder is verdwaald

Ridder Arthur is in de war. Overal ziet hij water en bruggen. En nu weet hij niet meer welke kant hij op moet om bij zijn kasteel te komen. Kun jij hem de weg naar huis wijzen?

beste ouders

Ridders horen bij een kasteel

Een kasteel zonder ridders, is als een Bobo zonder oren. Deze riddertjes kunt u per zakje in de speelgoedzaak kopen. De prijs per zakje is: f 1,95. Een leuke aanvulling bij het speelkasteel.

Maak van een doos een speelkasteel

Van een eenvoudige waspoederton maakt u zó een speelkasteel. De ton wordt eerst rondom met gekleurd papier beplakt en de kantelen worden uit een lange strook geknipt. De deur en de raampjes knipt u zó uit, dat ze later open en dicht kunnen. Nu nog een verfje aan de buitenkant en het speelkasteel is klaar! Welk kind zou niet graag kasteelheer of jonkvrouw van zo'n prachtig slot willen zijn?

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Van alles over de poppenkast

Zelf poppenkastpoppen maken, de poppenkast, de decors en allerlei andere dingen die met het poppenspel te maken hebben, worden in dit boekje zeer duidelijk beschreven.

De schrijver, Paul Postma, is zelf poppenspeler, die handige tips geeft over het spelen in de poppenkast.

Het is een uitgave van Cantecleer en de prijs is f 15,50.

Plaatje bij plaatje

Dit lottospel van Jumbo zal een jonge kleuter zeker aanspreken. De voorstellingen zijn eenvoudig en goed herkenbaar.
Prijs: f 11,50.
Te koop in de speelgoedzaak.

Volgende week in Kleutertje Knutsel

Poppenkastpoppen ②

Drie poppenkastpoppen heeft uw kleuter al. De koning, de koningin en de boef komen volgende week, mét een spannend poppenkastverhaal op pagina 14. Dan kan de voorstelling beginnen!

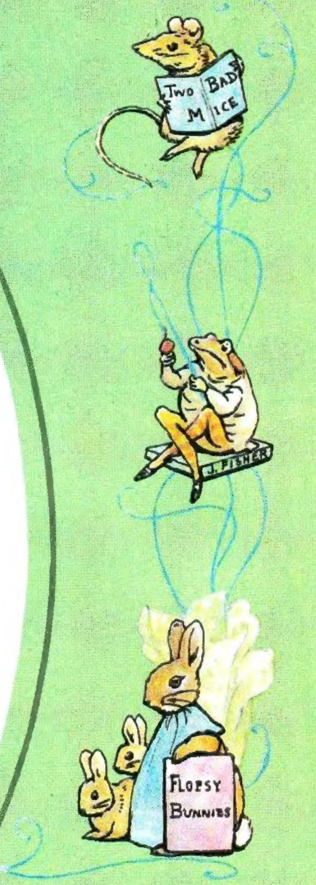

bobo **Nr. 21 – 25 mei 1979**

Een uitgave van Oberon B.V., postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040.
Abonnementsprijs: ƒ 1,15 per week of ƒ 14,95 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: ƒ 1,30. België: prijs per nummer 21 Fr.
Abonnementsopgaven: Schrijf naar Bobo, antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem of bel 023-31 94 20.
Betalingswijze: Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen.
Inlichtingen en klachten voor Postabonnees: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-31 94 20.
Inlichtingen en klachten voor abonnees via de bladenman/wederverkoper: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., postbus 6298, 2001 HG Haarlem, telefoon 023-31 94 20.
Adreswijzigingen: Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V.
Verdeler voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, telefoon 031-382380. Postrekening nr. 000.0083405.82. Prijs per nummer 21 Fr., Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.

Het noten-eiland

door Beatrix Potter

„We zijn nu naar het noten-eiland geweest om noten voor onze wintervoorraad te verzamelen," zei Eekhoorn Springvoet, „maar hebben we wel genoeg? Soms duurt de winter erg lang. . ."

„Ja, laten we nog een keer gaan en meer noten halen," riepen de andere eekhoorns. Alleen Eekhoorn Hakketak had er niet veel zin in. Maar hij ging toch mee; en terwijl hij over het meer roeide, zong hij een eigengemaakt liedje:

'Schuitje varen, theetje drinken
varen we naar het eiland toe,
zoeken daar noten en worden dan moe,
als je moe bent, ga je slapen
ooo, wat moet ik nu gapen. . .

Nee, Eekhoorn Hakketak had helemaal geen zin om nog meer noten te zoeken. Hij ging wat anders doen, hij plukte rozebottels. Een heleboel. Daarna prikte hij de rozebottels vol dennenaalden en speelde dat het egeltjes waren. Ondertussen zong hij een zelfgemaakt liedje:

'Zeg egeltje, egeltje Prikkelpin,
neem jij mij ertussen?
Weet je wat ik van jou vind?
Je bent net een speldenkussen.'

Naverteld door Heleen Kernkamp-Biegel